

Ο άγιος μάρτυρας Νικηφόρος

Πριν από πολλά χρόνια ζούσαν στην Αντιόχεια δύο πολύ καλοί φίλοι, ο ιερέας Σαπρίκιος και ο ευλογημένος Νικηφόρος, ο οποίος, αν και λαϊκός, ήταν πιο ενάρετος από πολλούς ιερείς εκείνης της εποχής. Είχαν τόση αγάπη μεταξύ τους, ώστε όλοι οι άνθρωποι τους θαύμαζαν. Λεγόταν, μάλιστα, ότι κανείς από τους δύο δεν έκανε κάτι, αν δεν ρωτούσε τον άλλο, και ότι είχαν, γενικά, την ίδια γνώμη και την ίδια θέληση. Όμως ο διάβολος, που στενοχωριέται σαν βλέπει τους ανθρώπους αγαπημένους, πείραξε τους δύο φίλους και τους έκανε να μαλώσουν για έναν ασήμαντο λόγο. Το μίσος που δημιουργήθηκε μεταξύ τους ήταν τόσο, ώστε να μη θέλει να δει ο ένας το πρόσωπο του άλλου και γι' αυτό απέφευγαν να συναντηθούν ακόμα και στον δρόμο.

Πέρασε έτσι λίγος καιρός. Σύντομα ο αγαθός Νικηφόρος κατάλαβε ότι αιτία της έχθρας ήταν ο δαίμονας και αποφάσισε να συγχωρεθεί με τον Σαπρίκιο, για να μη στενοχωρούν με το μίσος τους τον φιλόανθρωπο Θεό. Αυτά σκεφτόταν ο γνήσιος δούλος του Θεού, αλλά δεν τολμούσε να παρουσιαστεί ο ίδιος στον Σαπρίκιο, καθώς γνώριζε την πολλή του σκληρότητα. Κάλεσε λοιπόν κάποιους κοινούς φίλους και τους λέει:

– Καλοί μου φίλοι, γνωρίζετε πόσο μεγάλη αγάπη υπήρχε ανάμεσα σε μένα και τον ιερέα Σαπρίκιο. Δυστυχώς, ο παμπόνηρος διάβολος μας έβαλε να μαλώσουμε και να χαλάσουμε τις καρδιές μας. Εγώ όμως μετανόησα και θέλω να ζητήσω συγχώρεση από τον Σαπρίκιο, διότι δεν ξέρουμε πότε θα έρθει η ώρα του θανάτου και, αν φύγουμε μαλωμένοι από αυτόν τον κόσμο, τότε, αντί για αιώνια ζωή μας περιμένει αιώνια Κόλαση.

– Πολύ σωστά σκέφτηκες, καλέ μας Νικηφόρε, του είπαν εκείνοι. Γνώριζε, όμως, ότι ο Σαπρίκιος αυτήν τη στιγμή δεν θέλει ούτε το πρόσωπό σου να δει, πόσο μάλλον ν' ακούσει τα λόγια σου.

– Γι' αυτό ακριβώς σας κάλεσα κι εγώ, διότι γνωρίζω ότι μάλλον μεγαλύτερο θυμό θα του προκαλέσω, αν εμφανιστώ ο ίδιος μπροστά του. Σας ζητώ, λοιπόν, να πάτε εσείς ως μεσίτες και να τον παρακαλέσετε να δεχτεί τη συγγνώμη μου. Αν μαλακώσει η ψυχή του με τα λόγια σας, τότε πάω κι εγώ να τον επισκεφθώ και να συγχωρεθούμε.

Οι φίλοι του συμφώνησαν με την ιδέα. Πήγαν λοιπόν στον Σαπρίκιο και τον παρακαλούσαν να συγχωρέσει τον Νικηφόρο. Εκείνος όμως, ο ανόητος, όχι μόνο δε δέχτηκε, αλλά τους απάντησε με θυμό:

– Εγώ αυτόν τον άνθρωπο δεν θέλω να τον ξαναδώ στα μάτια μου και, αν θέλετε να παραμείνετε φίλοι μου, σας συμβουλεύω να μη μου ξαναμιλήσετε γι' αυτόν.

Την εποχή που γίνονταν αυτά, στέφθηκε βασιλιάς ο Ιουλιανός ο Παραβάτης, ο οποίος έστειλε επιστολές σ' όλους τους άρχοντες με τη διαταγή να βασανίζουν τους χριστιανούς και να θανατώνουν όσους δεν προσκυνούν τα είδωλα. Η διαταγή αυτή έφτασε και στην Αντιόχεια και σύντομα ο Σαπρίκιος, λόγω του ότι ήταν ιερέας, οδηγήθηκε στον ηγεμόνα.

Πήραν τότε οι δήμιοι τον Σαπρίκιο, να τον οδηγήσουν στον τόπο της εκτέλεσης.

Αφού λοιπόν γονάτισε ο Σαπρίκιος και ήταν έτοιμος να δεχτεί τον θάνατο, επέτρεψε ο Θεός –λόγω της μνησικακίας του– να σκοτιστεί ο νους του τόσο πολύ, ώστε να μη θυμάται τον λόγο για τον οποίο ήθελαν να τον θανατώσουν οι δήμιοι. Σήκωσε τότε το κεφάλι και τους ρώτησε:

– Γιατί με φέρατε εδώ, χωρίς να φταίω σε τίποτα;

Εκείνοι του αποκρίθηκαν:

– Επειδή περιφρόνησες τα βασιλικά προστάγματα και δε θέλησες να θυσιάσεις στα είδωλα.

Όταν άκουσε την κατηγορία, φώναξε:

– Αν είναι αυτός ο λόγος, τότε αρνούμαι τον Χριστό και προσκυνώ τους θεούς σας, αρκεί να μου χαρίσετε τη ζωή.

Και ο μακάριος Νικηφόρος, μην έχοντας τι άλλο να κάνει, πήρε τη θέση του Σαπρίκιου και παρακάλεσε τους δημίους λέγοντας:

– Σας εκλιπαρώ, θανατώστε εμένα αντί του Σαπρί-

κιου, ώστε να απαλυνθεί λίγο η λύπη των αγίων αγγέλων για την άρνηση του ιερέα.

Τότε ο ηγεμόνας έδωσε διαταγή να θανατώσουν τον Νικηφόρο, όπως επιθυμούσε. Ο υπηρέτης παρέδωσε την καταδικαστική απόφαση στους δημίους και ο αγαθός Νικηφόρος έλαβε σύντομα το στεφάνι του μαρτυρίου δοξολογώντας τον Θεό. Έτσι, μέσα σε λίγο χρόνο και χωρίς να περάσει πολλές δοκιμασίες, κληρονόμησε τη Βασιλεία των Ουρανών και αποδείχτηκε πραγματικά νικηφόρος, αφού νίκησε όχι μόνο την πλάνη των ειδώλων, αλλά πρώτα απ' όλα το πάθος της μνησικακίας, που απομακρύνει τον άνθρωπο από τον Θεό.

Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Λαϊκός:

αυτός που δεν είναι ιερέας ή μοναχός

Ο διάβολος τους πείραξε:

τους έβαλε σε πειρασμό

Δήμιοι:

εκτελούσαν όσους είχαν καταδικαστεί σε θάνατο

Μνησικακία:

να θυμόμαστε το κακό που μας έχουν κάνει και να μη συγχωρούμε

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΑΜΟΥΛΗ

Τίτλος αντικειμένου: Ο Άγιος Νικηφόρος

Κείμενο: Από το βιβλίο *Δι' ευχών των Αγίων*, Ιανουάριος - Φεβρουάριος, Εκδόσεις Άθως.

Συγγραφείς: Δημήτρης και Άννα Φωτοπούλου

Εικονογράφηση: Παρασκευή Χατζηθανάση

Υλοποίηση ψηφιακού αντικειμένου: Ευγενία Δρούγα

Άδεια χρήσης εικονογράφησης: Εκδόσεις Άθως

Εκδότης: Εκδόσεις Σταμούλη

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ Ε΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Ενότητα: Α. ΘΕΟΣ

Κεφάλαιο: 3. Ο Θεός μάς συγχωρεί